

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕ'ΙΝ ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο λοχαγός Βάρφιλλ, εφορκόμενος επί κεφαλής σπάντων στο Μεξικό, την εποχή που ή 'Αμερική έμαχεται για να καταλάβη και ύπαστην την χώρα αυτήν, βλέπει μία μέρα έναν όπποτο Μεξικανό νέο να περνά έρημος από τό χωριό του καταυλισμού του και να φεύγη καλπάζων προς την πείδιάα, παρά τις κραυγές και τους πυροβολισμούς των ερουρών. Ο λοχαγός υποψιάζεται ότι πρόκειται περι κατασκόπου και τον καταδιώκει έρημος. Έπειτα δέ από λυσσοδές κυνηγό, έπειδή ό μυστηριώδης νέος δέν σταματά, αναγκάζεται να πυροβολή και να σκοτώση τ' άλογο του. Έτσι ό όπποτος ίππιεύς πέφτει στα χέρια του, και δέν πρόκειται περι νέου, αλλά περι μιάς νεαρής τιάς και όραστιάτης νέας, μιάς γουητευκής και τολημής άμαζόνος, της 'Γρολίας δέ Βάργας. Ο λοχαγός Βάρφιλλ έρωτεύεται την νέα και μετά πολλές δραματικές περιπέτειες, κατορθώνει να ξανασυναντηθή μαζί της. Την 'Ιζολίνα άγαπάει κι' ό τρομερός εσάοάλης της, ό ασταυικός κι' άμισοταγής 'Γκούορα. Μά ή νέα ουματίζει τον Βάρφιλλ, στον όποιο αναθετει, για να δοκιμάση την άγάπη του, να κυνηγήση, να πιάση και να της χαρίση τό δούλλητο Λευκό 'Άλογο των Λειμώνων... Ο Βάρφιλλ άναλαμδάνει να πιάση τό μαγικό άλογο και βρίσκεται έτσι ολομόναχος μιά νύχτα, χαμένος, χωρίς συντροφιά, σ' έναν άπείραστο έρημο λειμώνων. Άδρα μια τεραστιά άρκουδα προβάλλει ύπρος του κι' άρχίζει μεταξύ του σφερού θηρίου και του λοχαγού λυσσοδής, άπλητισμένη πάλη. Καταματωμένοι κι' οι δύο, φρικτά κομματιασμένοι, σωριάζονται κάτω. Ο Βάρφιλλ λιποθυμεί... Κι' όταν, μετά ώρας, συνέρχεται, βρίσκεται έν τό μέρος παλιών γυριώντων του : Τό τρομερό κυνηγό των δασών γέρο- Ρούθη και τό νεαρό και γενναίο σνντροφο του Γάρεθ.

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

Είμαστε κατάπληκτοι, έμβρόντητοι. Ο γέρο-Ρούθης δέν είχε καεί. Ο γέρο-Ρούθης βρισκόταν τρυπαμένος μέσα... στην κοιλά του βουδαλιού!..

Ελέποντας τις τρομερές φλόγες να τον τριγυρίζουν από παντού, είχε την πιο παράδοξη και πιο σωτήρια έμπνευσι που μπορεί να γίνη. Έσχισε γρηγορα-γρηγορα τό βουδαλί στα δύο, απ' τό στήθος ως κάτω, στην κοιλιά, τό έφριξε μπρούμυτα και χώθηκε από κάτω!..

Έτσι γλύτωσε από βέβαιό θάνατο. Άλλα τί χάλι είχε—Θέέ μου!—όταν βγήκε από την ροσερη έκνική του!..

Έσταξε βλος αίμα και λίπος και ήταν γεμάτος άκαθάρσια, τόσο, που δέν μπορούσε να κρατήσουμε τα γέλια μας.

Μά ό γέρο-Ρούθης δέν θύμωσε μαζί μας. 'Ήσυχος-ήσυχος, σαν να μη συνέθε τίποτε άπολύτως, έβγαλε κάτω από την κοιλιά του τη μακρύν του καρμπίνη, τρσθήλες κατόπιν τό μαχαίρι του κι' άρχισε να γδέρνη τό βουδαλί.

—Μά πώς τό σκέφτηκες, γέρο μου, να κρυφής μέσα στην κοιλιά τό βουδαλιού ; τον ρώτησε ό Γάρεθ.

Ο γέρο-Ρούθης κούνησε τό κεφαλί του κι' άπάντησε :

—Όταν έοσις, παιδιά μου, είσαστε άκόμα βυζασταρούδια, έγω βρισκόμουν στα δάση και πολεμοίμας με θηρία. και με 'Ινδούς, όλων των φυλών. Μία μέρα λοιπόν ποίχα σκοτώσει ένα βόνασσο και τοίμισα φωτιά, για να ψήσω τό καλύτερά τό κομμάτι, ή φωτιά μεταδόθηκε στους γύρω θάμνους και βρέθηκα περικυκλωμένος από τις φλόγες. Τότε, χωρίς να χάνω καρδ, έξεκοίμισα τό ζώο, πέταξα μακριά τα σπλάγια του και χώθηκα στην κοιλιά του. Έτσι σώθηκα, άν και πήγα να σκάσω από τον καπνό. Τό ίδιο έκαμα και σήμερα. Χώθηκα, μόλις είδα τις φλόγες να με ζώνουν στην κοιλιά τό βουδαλιού...

Μιλώντας ό γέρο-Ρούθης, είχε γδάρει τό βουδαλί κι' έκοιφε τά καλύτερα κομμάτια του, με τά όποια έγευματίσαμε περιφρημα, άφοδ τά άποψήσαμε, γιατί ήσαν μωσφημιμένα από τη φωτιά. Έπιμασε κατόπιν και όροσερό νερό και άνεθήκαμε στην κορυφή έξος γηλόφου, για να δούμε πού βρισκόμαστε.

Άξαφνα, καθώς κοιτάζαμε γύρω, διέκρινα μακριά, στο βάθος τό κάμπου, μιά συντροφιά

ίππιών νάρχεται προς τό μέρος μας.

—'Ινδοί! φώναξα.

—'Ινδοί ; είπε ό Γάρεθ. Πού εινε ;

Τού έβειξα τό μέρος, απ' τό όποίο έρχόντουσαν οι ίππείς και τους διέκρινα άμέσως.

—Φαίνεται πως είνε 'Ινδοί. πράγματι, είπε. Τι λές, Ρούθη ; Ο γέρο-Ρούθης κούταξε καλά τους ίππείς που προχωρούσαν καλπάζοντας προς τό γηλόφο, στον όποίο βρισκόμαστε, και άπάντησε :

—Δέν μπορεί να διακρίνη κανείς, από τόσο μακριά, τί είνε οι διαβόλοι αυτώ. Πάντως, άν είνε Έρυθροδέρμοι, θα είνε Κομάγγα. Κι' άν είνε Κομάγγα, θάχουμε πόλεμο μαζί τους.

—Γιατί ; ρώτησα.

—Γιατί, φίλε μου, όταν άρχισε ό πόλεμος των 'Αμερικανών, κατά των Μεξικανών, οι 'Ινδοί των μερών αυτών και ιδίως οι Κομάγγα, ήρθαν σ' έπαφή με τον 'Αμερικανό άρχιστάτηγο και του πρότειναν να τους δεχτή ως συμμάχους, γιατί μισούσαν βασίλαμα τους Μεξικανούς. Ο άρχιστάτηγος σας όμως, δέν δέχτηκε τους 'Ινδούς για συμπολεμιστάς. Τους άρνήθηκε, για νό μην εξαγριώση τους Μεξικανούς που δέν έβλεπαν με κακό μάτι την έπέμβασι της 'Αμερικής στα πράγματα του τόπου τους. Οι Μεξικανοί μισούν τους 'Ινδούς. Γιατί λοιπόν να δεχτή στο στρατό του τους Έρυθροδέρμους ; Η άρνήσις του όμως εξαγριωσε τους 'Ινδούς. Και είνε τώρα εχθροί και των Μεξικανών και των 'Αμερικανών.

—Όποτε θα πολέμησουμε μαζί τους ;

—Γιατί όχι.

—Είνε, πάνω-κάτω, μιά ντουζινα.

—Τόσο τό καλύτερο, σνντροφο. Θα σκοτώσουμε έτσι πιο πολλούς.

—Άρχισα να έτοιμάζουμε τά όπλα μας, άφοδ δέσαμε σ' άσφαλές μερος τά άλογά μας.

Στό μεταξύ αυτό, οι δώδεκα ίππείς πλησίασαν πού πολύ. Ο γέρο-Ρούθης τους κούταξε καλύτερα και κατόπιν μιάς είπε :

—Όψ!.. Δέν είνε δυνατόν να είνε 'Ινδοί αυτώ, σνντροφο. 'Ινδοί με μουστάκια, μιά σπιθαμή μακριά, και γένεια άγρια, είνε σπάνιο πράγμα.

—Τότε ; ρώτησα.

—Χι... μουρούρισε ό γέρο-Ρούθης. "Αν δέν είνε 'Ινδοί, λοχαγέ μου, άν δέν είνε Κομάγγα, είνε έπίσης σατανάδες σαν τους Έρυθροδέρμους. Είνε άτακτοι Μεξικανοί, Μεξικανοί άντάρτες. Έχθροί σου και εχθροί μας θανάσιμοι...

Οι ίππείς είχαν φτάσει τώρα αντίκρυ στο λόφο και διέκρινον τό άρεκτά καλά. Φορούσαν πλατύγυρα καπέλλα, πλατεία ασκκάκια και φηλές μπότες και ήσαν όπλισμένοι με λόγχες, καρμπίνες, μακριά σπαθιά και δίκωπα μεξικανικά έγχέριδια.

—Κακό συναπάντημα!.. είπα.

—Μην άνησυχής, σνντροφο, μού άπάντησε ό Γάρεθ. "Αν οι Άφριαντάρτες αυτώ μιάς έπιτε-

Στάθηκε και μιάς κούταξε περίεργα...

θού, θα τους χτυπήσουμε **άλλυπτα**.

—"Εκτός αν είναι «σαλταειδάρου», είπε ο γέρο-Ρούθης. Κλέφτες θηλαστή των βουνών. Όπως κι' αν έχει όμως το πράγμα, θα δοίμε τι ζητούν.

Οι δώδεκα Μεξικανοί στάθηκαν αντίκρου στο γήλοφο, παρασταγμένοι σε ημικύκλιο και σε τρόπο, ώστε να έχουν τον ήλιο πίσω τους.

—"Α, τούς διαβόλους! είπε ο Ρούθης. Αυτό το τέχνασμα τους το μάθαν απ' τους Ίνδους. Τοποθετήθηκαν μπρός από τον ήλιο, ώστε να τόν έχουν μες μπροστά μας και να μη βλέπουμε να σκοπεύουμε καλά. Είναι διαβόλου κάλτσες, όπως φαίνεται. Μονάχα πού δεν βλέπω σκυλιά κυνηγάρικα μαζί τους. Γιατί οι σατανάδες αυτοί συνήθισαν να κυνηγούν τους έγχθρους ταν, με γυμνασμένα σκυλιά.

Στο μεταξύ αυτό, ένας απ' τους ιππείς, ο αρχηγός τους ασφαλώς, τους πλησίασε έναν-ένα και κάτι τους είπε. 'Εκείνοι άρχισαν τότε να ουρλιάζουν, σαν δαιμονισμένοι από τον ένθουσιασμό τους.

—Τι διάβολο σκούους; άναρωτήθηκε ο γέρο-Ρούθης. Γιατί, επί τέλους, δεν μάς εξηγούν τι θέλουν, γιατί δεν μάς ριχνούσα, χωρίς ακουσίματα;

—'Ενωμεταξύ, έχω σκεφτόμουν τη δύσκολη θέση, στην όποια βρισκόμαστε. Τι θά έκανάμε τρεις έμεις, έναντιόν δώδεκα; Νά παραδοθούμε, δεν έπρεπε. Οί άντάρτες αυτοί θά μάς κρεμόσαν άλύπτητα. 'Εμένα μάλιστα θά μ' αναγνώριζαν ότι είμαι λοχαγός του άμερικανικού στρατού, όσο σκιασμένη κι' αν ήταν ή στολή μου. Δεν έπρεπε λοιπόν νά γίνεται σκέψις περί παραδόσεως.

Ο γέρο-Ρούθης μάντεψε τις σκέψεις μου, φαίνεται, γιατί μου είπε:

—Μονάχα νεκροί, θά πέσομε στα χέρια τους, λοχαγέ!

Και γυρίζοντας στο Γάρεϋ, πρόσθεσε:

—'Έτσι, δεν είναι, Βίλλη; Κι' έπειτα δεν υπάρχει λόγος ν' άνησχούμε. Δεν είναι ή πρώτη φορά πού τα βάζουμε με τετραπλάσιους έχθρους. Κι' άλλοτε πολέμησα, με μπουλοκικια ολόκληρα κι' όμως έβασα το τομάρι μου.

—Ναί, διάβולה, έτσι είναι, άπάντησε ο Γάρεϋ. Αυτό θά έλειψε νά φορηθούμε αυτούς τούς κανάγδες.

H MAXH

Οί Μεξικανοί τοιμαζόντουσαν τώρα να μάς έπιτεθούν.

Μιά κραυγή άντήχησε:

—'Εμπρός!... 'Εμπρός!... Θεός και Γουαδελούπη!

"Ήταν τό σύνημα της έπιφύσεως.

Οί δώδεκα ιππείς άρχισαν νά καλάζουν έναντιόν μας, όλα ήταν έφτασαν εις άπόστασιν βολής, σταμάτησαν.

Τι συνέβαινε;

—'Επίστασαν λοιπόν να μάς έπιτεθούν; "Η ήταν κανένα πολεμικό κόλπο;

—Τό νού σας, παιδιά, στίς σφαίρες σας! μάς είπε ο γέρο-Ρούθης. Κάθε βόλι έδώ αξίζει μια ρούχα χρυσάφι. Σκοπεύετε καλά, χτυπάτε στό ψαχνό.

Κατόπι, βλέποντας πώς οί Μεξικανοί δεν έννοούσαν νά ριχτούν έναντιόν μας, τούς φώναξε με ειρωνική φωνή:

—'Αναθρόνι! Προχωρήστε λοιπόν! Τι διάβολο περιμένετε;

—Είμαστε φίλοι! άπάντησε τότε ο αρχηγός των Μεξικανών. Δεν έχουμε τίποτε μαζί σας, κυνηγοί τών δασών.

—Φίλοι; "Η πανούκλα να σας κηρωσι! φώναξε ο γέρο-Ρούθης. Τι είδους φίλοι είσαστε οείς, πού τοιμάζεστε να μάς στείλετε στον άλλο κόσμο;

—Φίλοι σας είμαστε, έπέμεινε ο αρχηγός των Μεξικανών. Δεν θέλουμε να χτυπηθούμε μαζί σας. Δέχεται νά συνεννοήσουμε για κάποια ύπόθεσι πού μάς ενδιαφέρει; "Αν δεχσαστε, θα σας στείλω, τώρα άμέσως, έναν άνθρωπό μου...

—Τι διάβολο θέλουν; μουρμούρισε ο γέρο-Ρούθης. Τι σοδπαμποιές εν' αυτά;

Και γυρίζοντας πρós τον αρχηγό των Μεξικανών, τού φώναξε:

—Στείλτε έναν άνθρωπό σας. Θα στείλουμε και μες ένα σύντροφό μας. Θα συναντηθούν στ' ανοιχτά και χωρίς όπλα. Σίμφωνοι:

—Σίμφωνοι, άπάντησε ο αρχηγός των Μεξικανών άνταρτών.

Συνεννοήθηκε κατόπι με τούς άνδρας του κι' ένας από αυτούς προχώρησε πρós τό μέρος μας.

Τό ίδιο έκανε κι' ο Γάρεϋ. Άφησε κάτω την καρραμίνα του και προχώρησε να συναντήση τό Μεξικανό.

"Η συνομιλία τους δεν κράτησε πολύ.

Σέ λίγο ο Γάρεϋ γύρισε καταθλιμμένος. "Αφριζε από θυμό. Και γυρίζοντας στο Ρούθη, τού είπε:

—Ρούθη! Τι φαντάζεσαι πώς μου ζήτησε ο κανάγιας εκείνος;

—Πού διάβολο να τό έξω; άπάντησε ο γέρο-Ρούθης.

—'Ε, λοιπόν, ζητάει... Ζητάει ο άχρείος να τούς παραδώσουμε τον Άμερικανό λοχαγό, τό φίλο μας, τό σύντροφό μας!..

—Κεραυνοί να τούς κάψουν και τούς δώδεκα! ουρλιάσε ο γέρο-Ρούθης. Τόλμησαν να σοϋ προτείνουν τέτοιο πράγμα;

—Και βέβαια. "Αν θέλουμε, λέει, να γλυτώσουμε τό τομάρι μας, πρέπει να τούς παραδώσουμε τον Άμερικανό...

—Και τι τού άπάντησε, Βίλλη, τού μπόφου;

—Δεν τού άπάντησε ακόμα. Μα να τί άπάντησις μου...

Και γυρίζοντας πάλι κοντά στο Μεξικανό ο γενναίος κυνηγός, τού είπε:

—Τι περιμένεις, κανάγια; Νά σοϋ παραδώσουμε τό λοχαγό; Νά, πάρτον...

Και τού κατάφερε κατάμουτρα μία τρομερή γροθιά.

Ο Μεξικανός κυλίστηκε κάτω, σαν δέντρο πού τό χτυπάει κεραυνός...

Μόλις οί Μεξικανοί είδαν τί συνέθε, άρχισαν να ξεφουίζον σαν δαιμονισμένοι.

Ο άπασταλμένος τους για τί συνενόση σηκώθηκε άμέσως όρθιος και τοιμάχησε να γυρσίση κοντά στους συντρόφους του.

Πριν όμως άπομακρυνθή και πολύ, γύρισε πρós τό μέρος μας και μάς έδειξε τί γροθιά του, βρίζοντας και βλαστημάτων άγρια.

Την ίδια στιγμή, ένας πυροβολισμός έβρόντησε πλάι μου και είδα τό Μεξικανό άντάρτη να σωριάζεται κάτω νεκρός!

Είχε πυροβολήσει ο γέρο-Ρούθης. Και χαράσσοντας τώρα μία ακόμα γραμμή στην κάνη της καρραμίνας του, μουρμούρισε:

—'Ενας κανάγιας ακόμα νεκρός, για τίς μαστιγώσεις πού μάς έβασαν. 'Ωραία έπιχείρησι, μά τό Θεό!...

Μολαταύτα, οί Μεξικανοί άντάρται δεν τολμούσαν να μάς έπιτεθούν.

Ο αρχηγός τους τούς πλησίασε, τούς μιλούσε, προσπαθούσε να τούς δώσει θάρρος, μά μάταια έκοπιάζε.

—'Ενας κανάγιας ακόμα νεκρός, για τίς μαστιγώσεις πού μάς έβασαν. 'Ωραία έπιχείρησι, μά τό Θεό!...

Μολαταύτα, οί Μεξικανοί άντάρται δεν τολμούσαν να μάς έπιτεθούν.

Ο αρχηγός τους τούς πλησίασε, τούς μιλούσε, προσπαθούσε να τούς δώσει θάρρος, μά μάταια έκοπιάζε.

Υπήρχαν ασφαλώς μεταξύ των πολεμιστών αυτών και άνδρες γενναίοι. Τους περπατούσε όμως δίμας κι' αυτούς ο διαταγμός των συντρόφων των.

Ξαφνικά, ενώ συνέβαιναν όλα αυτά, έβγαλε τό χέρι μου μπρός στον ήλιο, για να μη μ' έμποδίση να βλέπω και άρχισα να κινάω, με προσοχή, τον άρχηγό των άνταρτών.

Είχε φτάσει, για μία στιγμή, ή φωνή του, ενώ μιλούσε στους άνδρες του ως τ' αυτό μου. Και ή φωνή αυτή δεν μου άφήκε έντελέχεια άγνωστη. Κάτι μου θυμίζε. Και τό ίδιο συνέβαινε και με τί σιλουέττα του άρχηγού των ληστανταρτών.

Τόν κτύπατε λοιπόν με προσοχή, επί άσκητή ώρα κι' άξαφια τον άνεγκνάρια.

"Ήταν ο Ραφαήλ 'Ιχούρρα, ο έξάδελφος της 'Ιζολίας ντε Βόργιας!..

Τώρα πεία εξηγούντο όλα.

Τώρα καταλάβαινα, γιατί ο άχρείος αυτός ζητούσε την παράδοσι μου.

"Ήθελε να μέ πίσω και να μ' έδικηθή σκληρά, ως έχθρό της πατρίδος του, ως έχθρό δικό του, ως αντίηλέ του.

Τις σκέψεις μου ατές τις διέκοψε άξαφνα ή φωνή τού γέρο-Ρούθη.

—Βίλλη, είπε στο Γάρεϋ, τί διάβολο κάνουν αυτοί οί άχρείοι, εκεί κάτω; Τους βλέπω να κινούττα πολύ ύπιστα. Ο διάβολο να τούς άλωνισή! 'Επειδή δεν τολμούν να μάς έπιτεθούν, σαν άνδρες, μάς τοιμάζουν, φαίνεται, κάποιο όσχημο παιχνίδι. Τι λές, Βίλλη;

—Βίλλη, είπε στο Γάρεϋ, τί διάβολο κάνουν αυτοί οί άχρείοι, εκεί κάτω; Τους βλέπω να κινούττα πολύ ύπιστα. Ο διάβολο να τούς άλωνισή! 'Επειδή δεν τολμούν να μάς έπιτεθούν, σαν άνδρες, μάς τοιμάζουν, φαίνεται, κάποιο όσχημο παιχνίδι. Τι λές, Βίλλη;

—Βίλλη, είπε στο Γάρεϋ, τί διάβολο κάνουν αυτοί οί άχρείοι, εκεί κάτω; Τους βλέπω να κινούττα πολύ ύπιστα. Ο διάβολο να τούς άλωνισή! 'Επειδή δεν τολμούν να μάς έπιτεθούν, σαν άνδρες, μάς τοιμάζουν, φαίνεται, κάποιο όσχημο παιχνίδι. Τι λές, Βίλλη;

—Βίλλη, είπε στο Γάρεϋ, τί διάβολο κάνουν αυτοί οί άχρείοι, εκεί κάτω; Τους βλέπω να κινούττα πολύ ύπιστα. Ο διάβολο να τούς άλωνισή! 'Επειδή δεν τολμούν να μάς έπιτεθούν, σαν άνδρες, μάς τοιμάζουν, φαίνεται, κάποιο όσχημο παιχνίδι. Τι λές, Βίλλη;

—Βίλλη, είπε στο Γάρεϋ, τί διάβολο κάνουν αυτοί οί άχρείοι, εκεί κάτω; Τους βλέπω να κινούττα πολύ ύπιστα. Ο διάβολο να τούς άλωνισή! 'Επειδή δεν τολμούν να μάς έπιτεθούν, σαν άνδρες, μάς τοιμάζουν, φαίνεται, κάποιο όσχημο παιχνίδι. Τι λές, Βίλλη;

—Βίλλη, είπε στο Γάρεϋ, τί διάβολο κάνουν αυτοί οί άχρείοι, εκεί κάτω; Τους βλέπω να κινούττα πολύ ύπιστα. Ο διάβολο να τούς άλωνισή! 'Επειδή δεν τολμούν να μάς έπιτεθούν, σαν άνδρες, μάς τοιμάζουν, φαίνεται, κάποιο όσχημο παιχνίδι. Τι λές, Βίλλη;

—Βίλλη, είπε στο Γάρεϋ, τί διάβολο κάνουν αυτοί οί άχρείοι, εκεί κάτω; Τους βλέπω να κινούττα πολύ ύπιστα. Ο διάβολο να τούς άλωνισή! 'Επειδή δεν τολμούν να μάς έπιτεθούν, σαν άνδρες, μάς τοιμάζουν, φαίνεται, κάποιο όσχημο παιχνίδι. Τι λές, Βίλλη;

—Βίλλη, είπε στο Γάρεϋ, τί διάβολο κάνουν αυτοί οί άχρείοι, εκεί κάτω; Τους βλέπω να κινούττα πολύ ύπιστα. Ο διάβολο να τούς άλωνισή! 'Επειδή δεν τολμούν να μάς έπιτεθούν, σαν άνδρες, μάς τοιμάζουν, φαίνεται, κάποιο όσχημο παιχνίδι. Τι λές, Βίλλη;

"Έσταν, καλπάσιτας σαν δαιμονισμένοι..."